

tatt på seg vertinnejobben. Like før besøket reiste hun til en 60-årsdag på Ustaoset sammen med ektemannen. Tilbake på Byåsen kom de til et kaos uten like. Hos naboen i rekkehuset hadde det vært brann, og Rolf og Anne-Maris leilighet vegg i vegg var fullstendig tømt. Bøker, bilder, klær, gardiner, for ikke å snakke om fjellvandrerutstyret som hun skulle bruke neste morgen, alt var lempet ut av velvillige naboer i deres fravær og befant seg spredt omkring i garasjene i nabolaget. Etter en større leteaksjon fant hun det hun trengte, og noe fortvilt over omfattende vann- og røyskader og sot og rot bars det til fjells. Det hører med til historien at det silregnet hele veien fra Ås. Kronprinsesse Sonja var tilsvarende gjennomvåt og oversprøytet av myr da hun ankom utpå ettermiddagen, fra Sylstasjonen. Men hun lot til å trives utmerket, uvitende om hvilke strabaser vertinnen hadde bak seg for å legge forholdene til rette og servere følget suppe, steik og dessert. Kronprinsesse Sonja syntes det var herlig å komme over på norsk side igjen og inn i en TT- hytte av Storerikvollens kaliber, etter å ha opplevd Sylstasjonen, som hun karakteriserte som en "turist- fabrikk". Neste morgen gikk hun videre, stadig i silregn, til Schulzhytta, mens Anne-Mari Bergquist ruslet hjemover for å ta fatt på oppryddingen etter brannen. Det tok to måneder før de kunne flytte inn i leiligheten sin.

I pensjonisttilværelsen koser hun seg med fem barnebarn og med muligheten til å kunne reise når hun vil og hvor hun vil. Hun plages med ettervirkninger av operasjonen, og må nå stå over skiturene i Sylan, noe hun er veldig lei seg for. Men på sommers tid kan ingen ting stoppe henne. I fjor høst var hun tre uker på Storerikvollen for å avlaste høygravide Randi litt i forbindelse med stengingen.

- Jeg kan få så vondt i beina som bare det når jeg går i byen. Men når jeg virkelig vil noe, er det utrolig så sprek jeg blir, sier hun.

Anne-Mari Bergquist er også flittig bruker av Bymarka og har forlenget funnet ut at både sykkel og spark er kurante fremkomstmidler der oppe for den som sliter med en hofteplage. Skulle leseren treffe på en blid og fornøyd pensjonist på spark mot Grønliå når de fleste andre går på ski i sporet, kan det godt være at det er nettopp henne.

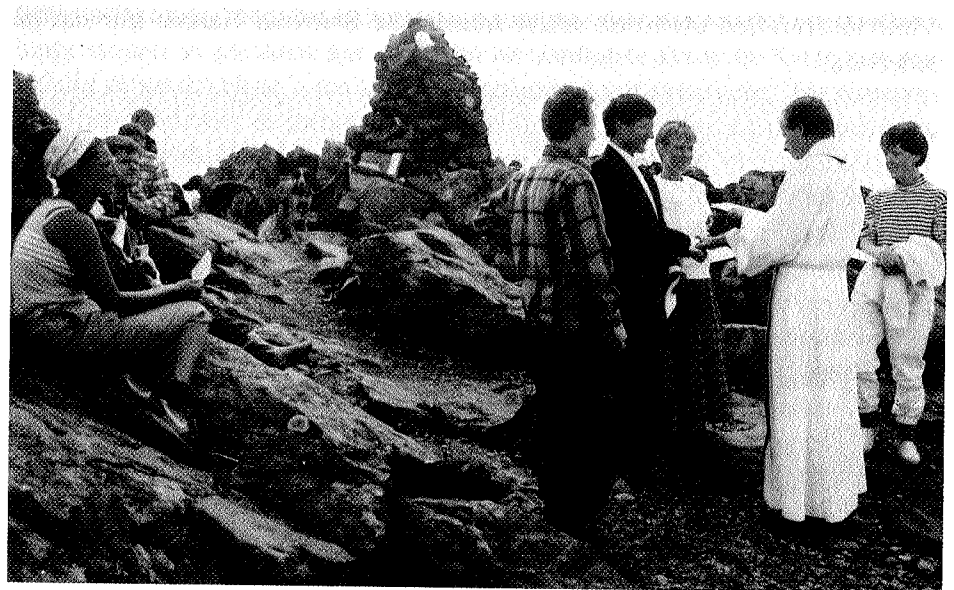
SØLVI SAND (1949), Trondheim. Journalist.

Vielse på Storsylen

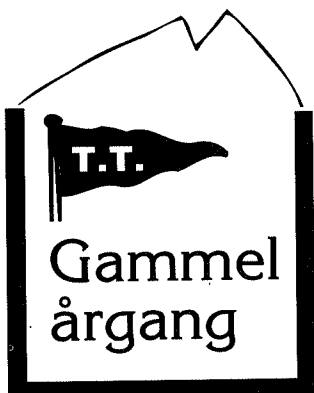
Av NILS AFTRET

Lørdag 8. juli 1989 ble det foretatt vielse på toppen av Storsylen. Det må vel være første gang noe slikt har forekommet deroppe i 1762 meters høyde. Det var Inger Marie Rotvik og Torbjørn Eliasson fra Levanger som ble smidd i hymens lenker, og sykehusprest Kjell Wang, Levanger, foretok vielsen. Alle tre er ivrige fjellvandrere. Det ble høytdsstemming da "Å leva det er å elska" ljomet ut over den solstille fjellheimen fra 20 struper. Varden på toppen fungerte som alter. Like ved varden er det jo et loddrett stup på flere hundre meter ned til den store snøbreen, så det var en storslagen bakgrunn for seremonien. Bryllupsmiddagen ble servert nede ved Syltjønna.

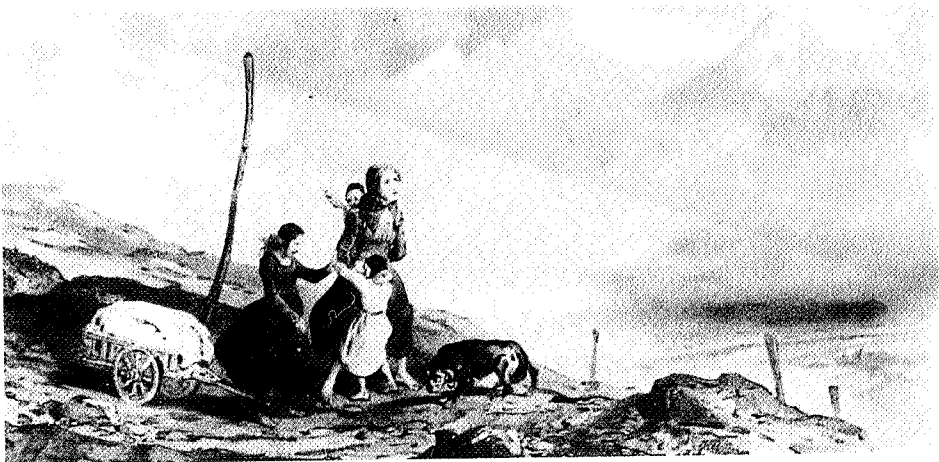
Storsylen hadde sommeren 1989 uvanlig stort besøk, ikke minst av svensker. En søndag var over 50 personer samlet samtidig på toppen. På norsk side er det som kjent merket rute helt opp. På svensk side er det derimot ingen merking, men en kan slutte seg til en "färdledare" fra Sylstationen mot betaling.

Inger Marie Rotvik og Torbjørn Eliasson fra Levanger vies av Kjell Wang på toppen av Storsylen.
SNORRE KORSVOLD

Vignetten "Gammel årgang" dukket opp i fjorårets årbok. Normalt vil vignetten varsle en gjenopptrykt artikkel fra en av de gamle årbøkene. I år går vi imidlertid til en annen kilde, Ole Stuevold Hansens "Bygdefortælling" fra 1873. I hans "Optegnelser fra Tydalen" finnes mye interessant stoff, ikke minst om norsk- svenske stridigheter opp gjennom tidene. Men vi velger et utdrag av fortellingen "Spurvugld" som i tillegg til seterliv i Stugudal skildrer to gjetergutter på tur i Skarsfjellet. Fortellingen har et tydelig skjønnlitterært tilsnitt, men utgangspunktet har nok vært en historie forfatteren har hørt. Og vi får et troverdig bilde av bygdefolkets forhold til fjellet i tiden før fotturistene gjorde sitt inntog og "ufarliggjorde" toppturene. Vi tillater oss en modernisering av språket i fortellingen og kutter ut endel av de mange sidespora som den utvilsomt nokså romantiske Stuevold Hansen glir inn på underveis.

På 1800-tallet våknet en dragning mot fjellet, som samtidig ennå virket skremmende på de fleste. Det fremgår av Stuevold Hansens fortelling fra 1873 - og i denne franske illustrasjonen til en beskrivelse av en reise over Dovre i 1838.

Fra "Bygdefortælling. Optegnelser fra Tydalen, Annex til Sælbu"

Av OLE STUEVOLD HANSEN

Per og Olav steg opp på en hammer for å se utover "blåberglandet", som skalden sier. Det var så forunderlig godt vær. Strålene dirret i luften. Det blinket overalt. "Men skal vi ikke gå opp til varden i dag", sa Olav. Det er en stor varde på toppen av Skarsfjellet etter landmålere. "Jo, det skulle være artig å se seg om, bare vi tør gå fra krøtterne", sa den andre. De ble snart enige om at det var ingen fare for dem her i snaufjellet hvor de kunne ses nesten overalt.

Noen større gutter hadde vært oppe på fjellet før. De hadde da hatt med seg en bukk som siden ble kalt Skarsfjellpiggen. Så bar det avsted med Per og Olav også. De hadde ikke noe særlig begrep om hvor langt det var, men tenkte at de vel kunne komme ned igjen til melketid. Lenge kunne de ennå se krøtterne nede i groa, de var så rolige, det så nesten ikke ut til at de rørte seg av flekken. Det var vel litt av et maleri de fikk se! Mange mil til alle kanter, og det tiltok i vidde jo høyere opp de kom. Seteren og landskapet som de hadde lagt bak seg forsvant gradvis, men stadig rullet nye tepper opp.

Skarsfjellet ruver to og ethalvt tusen fot over dalbunnen. Langt, langt vekk står blå, snøkleddte fjell som en ramme omkring, enda fjernere danner skyformasjoner vidunderlige trylleslott, tusener av tjern og bekker glitrer utover under dem i solskinn, bakenfor de forreste rygger og voler skinner det oppimellom i lange strimer av en større sjø. Innunder de nordligste aksler av Sylan kan man tydelig se sandmælene i den store Essandsjøen, hvor svenskene "for vinterveien" som det heter i et gammelt ord. Mot sør på den andre siden av dalen brer Gaulhåen seg ut, Øvlingan, Rien og Riasten i sin hele flate, og mangfoldige fleire, alt ut imot Viggelen og Aursunden. Man ser Fongen, Øyfjellet og Storskarven, men også Haftor- og Ljusnestøten i Herjedalen bakom den lange kjede av Skarsfjellene, Gåsen og Kjalningen i Jemtland m.fl. De har alle slags former, det er støter og hogner, buster og guster og klepper og knaller, skarver og voler. Mange fjell har navn etter dyr som elgen, hesten, væren, bukken, oksen, raven, rypa, gåsa og killingen. Belysningen skifter, en mektig skygge av en drivende sky drar seg av og til bortover. Dypest nede ser de ennå den vennlig dalen ved sjøen, det gulner ennå av soløyet, og den lange hvite sanden på bredden er synlig. Seterveien kunne de følge med øyet over storbekken og alle ryer og rabber til langt ned i lia. Den skinnende berghall blinket som Glitners tak, det ser i solen ut akkurat som om det kunne være sølvslott som i et eventyr. De var så sikre på at det var sølv eller annen malm de så at de av og til løp etter de blanke flekkene.